

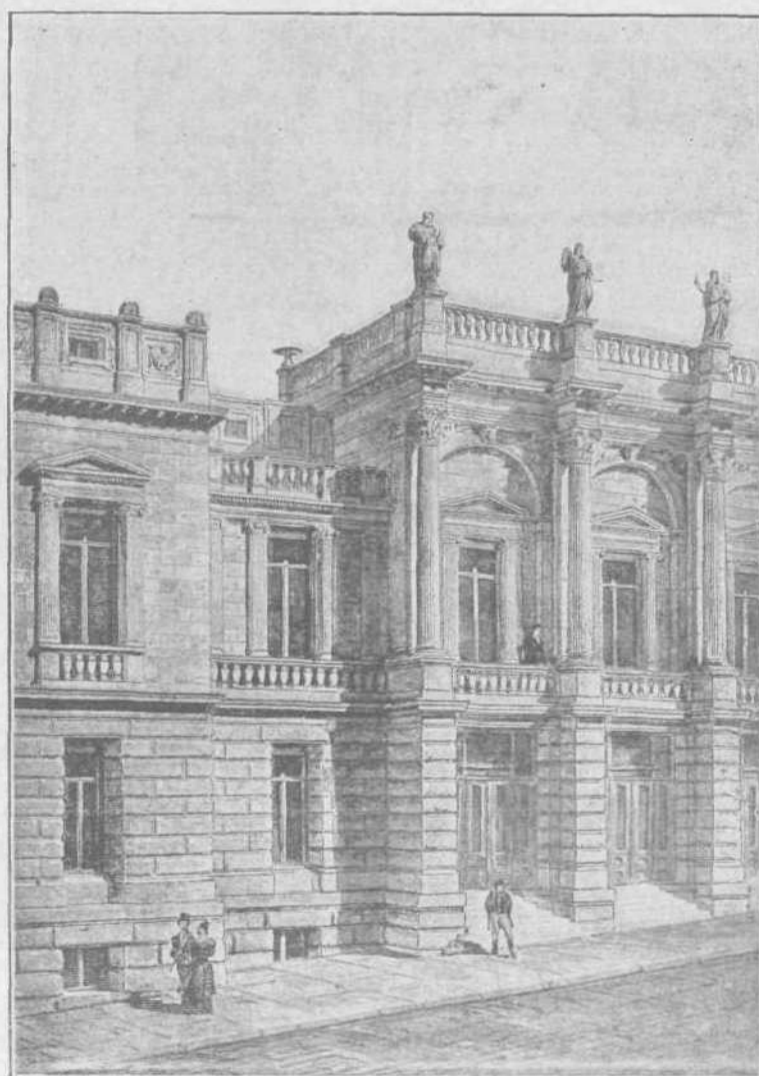

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1896

— 10 —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πλέον κρύα έναρξεις συνόδου εις την Βουλὴν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρως δὲν ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε. Κρύα κυριολεκτικῶς. Βουλευταὶ μόνον καμμιὰ πενηνταρικά τουτουρίζοντες ὄρθιοι, ἐνῶ ἡ κροῶντο τὴν σχεινοτενῆ τελετὴν τοῦ ἀγιασμοῦ, οἱ ὑπουργοὶ μὲ τὰ χονδρά των ἐπανωφόρια, ὀλίγοι προσκεκλημένοι καὶ ἀπροσκλητοὶ εἰς τὴν αἴθουσαν, κάμποσοι χασομῆρηδες εἰς τὰ θεωρεῖα, ὁ κ. Μελαγχρινός μὲ τὸ φράκον του εἰς τὸ τῶν δημοσιογράφων, κυρίαὶ ὀλίγισται, ξένος κανείς, ἐν ῥητῶν ἀξιοματικῶν μὲ λοφία πολύχροα καὶ στιλπνὰ σειρήνια παρὰ τὴν ἐσόδον καὶ καμπόσιον περιέρχονται εἰς τὸ προαύλιον. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν ἀναβῆναι εἰς τὸ βῆμα ὁ πρωτοπουργὸς καὶ τὴν ἀναγκαστῆν τὸν διηγησάμενον Διάταγμα τὸ κηρύσσον τὴν έναρξιν τῆς β' συνόδου τῆς ἸΔ' βουλευτικῆς περιόδου. Καὶ ἐξω αἱ ὑδρορροαὶ ἐσταζον ἀπελπιστικῶς ἀπὸ τὰς στέγας, φερούσας ἀκόμη τὸ λευκὸν φορτίον τῆς χιόνος ἀπὸ τῆς προτεραιῆς καὶ ὁ οὐρανὸς ἠπλοῦτο πένθιμος καὶ ξεθωριασμένος καὶ ὁ βόρραξ ὁ σφοδρὸς καὶ παγετώδης ἐσκόρπιζε μῦθρα υφάδων καὶ τὸ ὑγρὸν στρώμα τῆς λάσπης ἐπαχύνετο δλονέν εἰς τὰς ὁδοὺς.

εὐρέθη ἡ ἀπολεσθεῖσα καὶ μετ' αὐτῆς ἡ λύσις τοῦ μυθιστορηματός. τὸ ὅποιον ὑπῆγετο μᾶλλον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πῶλ δὲ Κόκ παρὰ εἰς τὴν τοῦ Μοντεπέν ἢ τῆς Ράδκλιφ.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Οἱ κατὰ Μάρτιον μέλλοντες νὰ τελεσθῶσιν Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, πέπρακται, φέρονται, ν' ἀποδείξωσι διὰ μίαν ἔτι φοράν ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε εἰμεθα ὡμῶν καὶ τίποτε περισσότερον, καθόσον, ἐνῶ ἔγγυς ἐστὶν ἡ ἡμέρα τῆς τελέσεως τῶν πολυβλητῶν αὐτῶν ἀγῶνων, ἡμεῖς ἔχομεν περιορισθῆναι εἰς τὸ νὰ συστήσωμεν μόνον ἐπιτροπὴν καὶ πᾶσι παραπιροπῆς διὰ καθῆλεπτομέρειαν καὶ ἕκτοτε ἐμεινόμενοι ἐσταυρωμένως τὰς χεῖρας ἀναμένοντες τοὺς ξένους καὶ . . . τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν!

παί, ὅτι ἐὰν δεῖξωσιν εἰς τοὺς ξένους ἐν ἡμιτελειωμένῳ Σταδίῳ, ἐτελείωσεν ὁ προορισμὸς των, finita la festa et plaudite civis!

Ἐὰν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, μετὰ τῶν πολυκρίθμων ἐπιτροπῶν συνέστη καὶ μία τις σκοπὸν ἔχουσα νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ καταρτισμοῦ διαφόρων θιάσων πρὸς παράστασιν ἔργων ἑλληνικῶν. Πῶς εἰργάσθη ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἂν ὑποθεθῆ ὅτι εἰργάσθη, πῶς ἐσκήθη, τί ἔκαμε, μυστηρίου πέπλος καλύπτει πάντα ταῦτα. Διαβιβάζεται μόνον ὅτι πολλὰ ἐξεφράσθησαν γινώμει μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ πολλὰ ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς καταρτισμὸν θιάσου καὶ οὐδὲν πλεόν.

Ἐὰν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, μετὰ τῶν πολυκρίθμων ἐπιτροπῶν συνέστη καὶ μία τις σκοπὸν ἔχουσα νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ καταρτισμοῦ διαφόρων θιάσων πρὸς παράστασιν ἔργων ἑλληνικῶν. Πῶς εἰργάσθη ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἂν ὑποθεθῆ ὅτι εἰργάσθη, πῶς ἐσκήθη, τί ἔκαμε, μυστηρίου πέπλος καλύπτει πάντα ταῦτα. Διαβιβάζεται μόνον ὅτι πολλὰ ἐξεφράσθησαν γινώμει μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ πολλὰ ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς καταρτισμὸν θιάσου καὶ οὐδὲν πλεόν.

ἵππεκακουάναν τριβουσι, εἴτε τὸν καιρὸν των κατατρίβουσι γράφοντες, τὰ αὐτὰ στομαχικὰ ἀποτελέσματα φέρουσι καὶ διὰ τῆς μίας καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐργασίας των ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἐξῆρα πνεύματα ἐαυτοὺς νομίζοντες καὶ μὴ θέλοντες νὰ διαψεύσωσι τὴν γαλλικὴν εἶπιν: Les beaux esprits se rencontrent. συναντῶνται παντοῦτε μὲ ἄλλα ἐξέχοντα πνεύματα, ἀλλόγλωσσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκείνοι οἱ ὅποιοι, ἐκδίδοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφορα ξενικὰ ἀναμνησθήματα εἰς πολυσελίδους φυλάδας, βλέπουν αὐτὰς ἀπαλήτους ἐπὶ μακρὸν ἀριθμὸν ἡμερῶν εἰς τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων, μέχρις οὗ φθάσῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ περιέλθωσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διαφόρων τῆς πόλεως παντοπωλείων. Ἐν ἄλλαις λέξεις, πάντες ὅσοι ἀροτριῶσι καὶ σπεύρουσι τὰ φιλολογικὰ πεδία, χωρὶς ποτὲ τίποτε νὰ συλλέξωσι, καθόσον οἱ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας καὶ δυνάμεως οὐδὲν ποτε ἐξεστῶσιν κατὰ τῶν κωμειδουλλίων, ἐνεοῦντες ὅτι παραλλήλως τῆς ἰδίας αὐτῶν πνευματικῆς ἐργασίας δύναται νὰ αὐξάνῃ καὶ προσδεῖν καὶ ἑτέρα τις τοιαύτη. Τουτοτρόπως, οὗτε τὸν κ. Βικέλαν εἶδομεν, οὗτε τὸν κ. Ροῖδην, οὗτε τὸν κ. Δροσίην, οὗτε τὸν κ. Σουρῖν, οὗτε τὸν κ. Παλαμᾶν, οὗτε τὸν κ. Παπαδιαμάντην, οὗτε τὸν κ. Πολέμη, οὗτε τὸν κ. Μωρετίδη, οὗτε τὸν κ. Χατζόπουλον, οὗτε τὸν κ. Βόκον, οὗτε τέλος πάντα ἄξια λόγου λόγιον καταφερόμενον κατὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κωμειδουλλίου.

Τὸ περίεργον ἐστὶν ὅτι καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀκόμη τῶν καταγινόμενων περὶ τὰ θεατρικὰ ἔργα ὑπάρχουσιν οἱ φωναζόντες καὶ σκουζόντες κατὰ τῶν κωμειδουλλίων. Ἄλλὰ τίνας ἀράγε νὰ εἶναι οὗτοι; Ὁ Βερναδάκης; ὁ Δ. Καμπούργου; ὁ Προβελέγγιος; ὁ Κορομηλάς; ὁ Ἄννιος; ὁ Κολοστόπης; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Οἱ ἀνθρωποὶ αὗτοι οὐδὲν ἐροθήθησαν οὗτε θὰ βροθῶσιν εἰς τῆς ἐπιτυχίας τῶν κωμειδουλλίων. Ἐκείνοι μόνον φωναζοῦσιν οἱ ὅποιοι ἀποδίδουσι τὴν ἀποτυχίαν τοῦ τᾶδε ὄραματός των εἰς τὴν ζωηρὰν καὶ πεταχτὴν μουσικὴν τοῦ δεινῆ κωμειδουλλίου, ἡ τις μόνη προτελεῖ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ἀφίνει κενὰ τὰ καθίσματα τοῦ θεάτρου ἐν φ' παίζεται τὸ ἔργον των!

Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐκ τῶν ἠθοποιῶν πολλοὶ δὲν καταφέρονται κατὰ τῶν κωμειδουλλίων; Διὰ ποῖον ὅμως λόγον καὶ τίνας εἶναι οὗτοι; Ἐκείνοι οἱ ὅποιοι, παίζοντες ἄλλοτε τὸν τᾶδε βρωμὸν μὲ τὴν κλασικὴν του ποδάγραν καὶ τὰ ἀμέτρητα λουδοβικία του, δὲν δύνανται σήμερον νὰ ἐμφανισθῶσιν οὗτε εἰς τὸ ὄραμα, τοῦ ὁποίου αἱ σημεριναὶ ἀπαιτήσεις εἶναι λίαν δυσκολωνόμενοι διὰ τὸν ἄξεστον ὑποκριτὴν τῶν ἡρώων τοῦ Δ' Ἐννερού, οὗτε εἰς τὸ κωμειδουλλίον, ὅπου ἡ παράτονος φωνὴ του καὶ αἱ ὑπεράγαν τραγικαὶ χειρονομίαι του ὑπενθυμίζουσι τὰς ὑπαίθριους κατὰ τὰς ἀπόκρημα παραστάσεις τοῦ Φασουλή! Ἄλλ' ἐὰν ἐξετασῶμεν ἐκ τῶν ἠθοποιῶν μᾶς τοὺς

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΑΝ ΔΙΑΣΚΑΛΙΑΣ

Ἐστὶ γραμματιζοῦμενη ἐστὶ, κυρὰ δασκάλα, σ' ἔγνοια πολλὰ μᾶς ἔβαλες, σὲ βάσανα μεγάλα, καὶ χίλια δύο ἐλέχθησαν κ' ἐγράφησαν περίσσια, καὶ σὺ μᾶς διασκέδαζες, ψυχὴ μου, στὰ Πατίσια!

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ἡ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἰκὼν μᾶς παριστᾷ τὴν πρόσφιν τοῦ ἐν τῇ ὑδῶ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἀκριβῶς ἀντικρὺ τοῦ οἰκοδομουμένου μεγάλου ναοῦ ἀνεγειρομένου τῇ βασιλικῇ πρωτοβουλίᾳ Ἐθνικοῦ θεάτρου, περὶ οὗ τὸ ἄρθρον τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Λάσκαρη. Τὸ κτίριον εἶνε ἑτοιμον, ἀλλ' ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος βραδέως θὰ συντελεσθῇ καὶ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαινιασθῇ ταχέως, κατὰ τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν.

Ἐν ἑτέρᾳ σελίδι δημοσιεύομεν τὰς προσωπογραφίας ἑτέρον δύο μελῶν τῆς μεγάλης Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, τῶν κκ. Γεωργίου Κ. Ρώμα καὶ Γεωργίου Κοζάκη Τυπάλδου. Ὁ κ. Ρώμας μέλος τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς Ἰακωνθίας οἰκογενείας, ἐχηρημάτισε κατὰ τὴν παρελθούσαν περίσσαν βουλευτικῆς Ζακύνθου, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἠθοῦ καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν του μόρφωσιν. Ὁ κ. Τυπάλδος κατέχει περιβλεπτοῦ ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ θέσιν καὶ ὡς πολιτευόμενος καὶ ὡς λόγιος ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πολυμαθῶν καὶ ἐξεχόντων. Συγγραφακίῳ εἰς τὸν χαρακτήρα του τὴν εὐγένειαν τῶν δύο μεγάλων ἑλληνικῶν οἰκῶν, ἐξ ὧν κατὰ γέναι, ἀντεπροσώπευσεν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ μετὰ σπανίας χρηστότητος καὶ ἀξιοπροπέειας δὲ νῦν τὴν ἐπαρχίαν Ἀττικῆς. Ἀσχοληθεὶς ἐκ νεότητος εἰς σοφὰς μελέτας καὶ εἰς παντοῖα καλλιτεχνικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ ζητήματα, ἴδεν εἰς τὸ τοῦ Παρθενῶνος, πολλὰ δὲ καὶ ἐμβριθῆ δημοσιεύσας, φέρεται ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ πολὺμα ἐφόδια τὴν πείραν καὶ τὰς πολυεῖδεις του γνώσεις.

NIK. I. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Α'

ΑΙ συναθροίσεις τῶν ἀνθρώπων πάσῃ κοινωνικῆς τάξεως, ἡλικίας καὶ φύλου εἰς δημοσίας, θρησκευτικὰς, ἐθνικὰς καὶ διεθνεῖς ἐορτάς, πρὸς ἀνάμνησιν σπουδαίων γεγονότων, σκοπὸν δὲν ἔχουσι μόνον τὴν διασκεδάσιν, ἀλλὰ τὴν ἐξέγερσιν ὑψηλῶν αἰσθημάτων, ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος καὶ τοῦ καθήκοντος τοῦ νὰ ζῶμεν πάντες ἐν ἀδελφικῇ ἁμονίᾳ. Ἐν τῶν Ἑβραίων αἱ ἐορταὶ ἦσαν θρησκευτικαί, τῶν Αἰγυπτίων ἀγροτικαί, τῶν Ῥωμαίων μάλλον στρατιωτικαί, τῶν προγόνων ἡμῶν ἦσαν ὅμως καλλιτεχνικαὶ καὶ πατριωτικαί, καὶ τοῦτο, διότι ἔχον ἐπίκλητον καλλιλογικὸν αἰσθημα καὶ ἀκμαῖον τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα. Θαυμασμοῦ ἀξία εἶνε ἡ νεολαία ἑσάκις αἰσθάνεται εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν αὐτῆς, γενναίαν ἀμίλλαν, ὅπως φανῆ ἀξία τοῦ γενικοῦ ἐπαίνου, πρὸς δόξαν καὶ κλέος τῆς πατρίδος, καὶ φανῆ, χρεῖαις τυχεύσης, βωμάλια, ἰκανῆ καὶ ἐξέχως.

Καὶ ἡ Ζάκυνθος, ἡ μικρὰ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος γωνία, πολλὰκις δείγματα τρανὰ ἔδωκεν ἐθνικῆς ὁρασεως. Πρὸ παντός ἔχον οἱ Ζακύνθιοι κατανοήσει τὸ ἀξίωμα νοῦς ὕψους ἐν σώματι ὕμει, ἐφρόνου δὲ οὐδὲν συντελεστικώτερον τῆς γυμναστικῆς πρὸς διατήρησιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῆς σωματικῆς εὐεξίας.

Τοῦ Αἰνείου αἱ μυθικαὶ παραδόσεις εἶνε ποικίλαι. Μία δὲ τούτων εἶνε ὅτι ἐκ Παλλήνης ἐπλευσεν εἰς τὴν Δῆλον, ἐκείθεν εἰς τὰ Κύθηρα καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὅπου εἶρε συγγενεῖς κατοίκους, διὸ διέμεινεν ἐπὶ τινι κειρῶν, ἐκτίσει καὶ εἰς τὴν Ἀφροδίτῃν καὶ ἔδρασε πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἑαυτοῦ ἀγῶνας. Ἐκ Ζακύνθου δὲ ἐπλευσεν εἰς τὴν Λευκάδα καὶ τὸ Ἄκτιον. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ζακύνθου νομίζουσι ἱστορικὸν γεγονὸς τὴν ἀνωτέρω παραδόσιν, καὶ συνεπῶς ὁ μακαρίτης Χιώτης ἱστορεῖ: «Μεγάλως ἐχάρησαν τότε οἱ Ζακύνθιοι ἰδόντες τὸν Αἰνείαν εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἠπείρου ἐκκυλοφῶρει αἶμα τοῦ θεομειλιτοῦ τῆς Ζακύνθου. Πολλὰ δὲ δευξίσεως καὶ περιποιήσεως εἰς αὐτὸν ἐποίησαν. Ἡ συγγένεια καὶ ἡ φιλία παρώτρυνον εἰς φιλοφροσύνην, ὥστε καθ' ὅλην τὴν διατριβὴν τῶν Τρώων, ὅστινες ἐμπορεύοντο νὰ πλεύσωσι, διὰ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, συμπόσια καὶ πανηγυρεῖς ἐποίησαν. Ἰερὸν δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἐκτίσαν καὶ σταδιοδρομίας καὶ ἀγῶνας διέταξαν ἐπὶ τιμῆ τοῦ ἥρωος, αἱ ὅποια ἦσαν λαμπραὶ καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων χρόνων». Ὅπως δὴ ποτε ὁ μῦθος περὶ τῆς εἰς Ζάκυνθον ἀφίξεως τοῦ Αἰνείου ἐπικυρεῖ μόνον τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἰς Ζάκυνθον ὑπῆρξε στάδιον, εἰς δὲ οἱ Ζακύνθιοι ἠγωνίζοντο.

Τὸ στάδιον ἦτο παρὰ τῆ πόλει. Διου-

σιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς (1.50) λέγει: «Θύβουσι Ἀφροδίτῃ πρὸς τῷ κατασκευασθέντι κερῶ θυσίαν, ἣν εἰς τὸδε χρόνον συντελοῦσι κοινῇ Ζακύνθιοι, καὶ ἀγῶνα ποιῶντων ἐφήβοις τῶν τε ἄλλων ἀγωνισμάτων καὶ δρόμου» τὸ δὲ νικητῆριον ὁ πρῶτος ἐλάθων εἰς τὸν νεὸν λαμβάνει. «Λέγεται δὲ Αἰνείου καὶ Ἀφροδίτης ὁ δρόμος καὶ ζόνα τούτων ἔστικεν ἀμοφίτρων». Ὁ δὲ Πλούταρχος (Δίων 23) ἱστορεῖ: «Τῷ δὲ Ἀπόλλωνι θυσίαν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσας... μετὰ τὴν θύβωσαν ἐν τῷ σταδίῳ τῶν Ζακύνθιων κατακλιθέντας αὐτοὺς εἰσία». Ὁ ἀτυχῆς Δίων ἐρχόμενος εἰς Ζάκυνθον μετὰ τοῦ στρατοῦ παρεσκευάσε μεγαλοπρεπῆ θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ διεσκεῖδασε μετὰ τοῦ στρατοῦ, φέρωντος τὴν πανοπλίαν καὶ ἀκολούθως προσέφερε γεύμα εἰς τὸ Στάδιον. Οὐδὲν μαρτύριον ἔχμεν ὅπως προσδιδρίσκωμεν τὴν θυσίαν, εἰς ἣν ἠγωνίζοντο οἱ ἀρχαῖοι Ζακύνθιοι. Ὁ Παῦλος Μερκάτης νομίζει ὅτι τὸ Στάδιον ἦτο εἰς τὴν τοποθεσίαν Ἀρίγγος (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ Arringo ἦτο Στάδιον) παρὰ τῷ προαετίῳ Μπόχαλι, μάλιστα εἰκαζει ὅτι ἡ ἐκκλησία τῶν Ταξιαρχῶν ἠτό ποτε ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐκείνη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλ' ἡ εἰκασία εἶνε τελημῆρα, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις.

Τὰ Ὀλύμπια, τὰ Ἰσθμια, τὰ Πύθια καὶ τὰ Νέμεα προσεκάλου πᾶσαν τὴν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἀγωνιζομένη κλείσῃ τὴν πατρίδα. Ὁ Πανστανίας ὀνόματα Ζακύνθιων ἀθλητῶν δὲν ἀναφέρει, τοῦτου ἕνεκα κατηγορήθησαν οἱ Ζακύνθιοι διὰ τὴν ἀδιαφορίαν των, ἐνῶ οἱ λοιποὶ Ἑλληνας εἰδείκνουν τόσων ζῆλον. Οὐχ ἦττον ἡμῶς κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, τὰς γενομένας εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀνευρέθη ἐπιγραφή, δι' ἣς ἀποδεικνύεται ὅτι Ζακύνθιος τις παῖς ὀνόματι Φιλόζενος ἐτιμῆθη μετὰ ἀγάλματός διὰ τὴν νίκην του. Τοῦ ἡ ἐπιγραφή κατὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Χιώτη.

Η ΠΟΛΙΣ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ
ΦΙΛΟΣΕΒΕΝΟΝ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ
ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ ΝΙΚΗΣΑΝΤΑ
ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΠΙΑΝΝ
ΔΗ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε μεγάλη ἀξία, ἀτε ἀποδεικνύουσα ὅτι καὶ ἡ Ζάκυνθος συνηγωνίζετο.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐπὶ μακροῦς χρόνους ἐγκατελείθησαν αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, ἀλλ' ἡ ἀναγέννησις τῶν κλασικῶν σπουδῶν ἐπανέφερε πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν χρῆσιν τῆς γυμναστικῆς. Ὅμως ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὁ θρησκευτικὸς ζῆλος καὶ τὸ ἱπποτικὸν πνεῦμα ἦτο ὁ κύριος σκοπὸς τῶν δημοσίων πανηγυρικῶν συναθροίσεων. Αἱ λιτανεῖαι τῶν ἁγίων, αἱ πυμπώδεις θρησκευτικαὶ τελεταί, αἱ παραστασεις θρησκευτικῶν δραμάτων, αἱ ἐμπορικαὶ πανηγυρεῖς, τὰ ἱπποδρομια καὶ ἄλλαι τῶν ἐπὶ

τῶν ἱπποτικῶν χρόνων ἐορτῶν ὡς σκοπὸν εἶχον τὴν ἐξέγερσιν τῆς ἀμίλλης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Πολλὰ τούτων, ὡς ἦτο φυσικόν, εἰσῆχθησαν ἐπὶ Φραγκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι. Διὸ καὶ ἐν Ζακύνθῳ ἤμασαν τὰ φεουδαλικά καὶ ἱπποτικά ἔθιμα καὶ αἱ τῶν ἱπποτῶν τῆς δύσεως διασκεδάσεις, ἐν οἷς καὶ οἱ τῶν εἰσπίπων διαδορατισμοί, ἦτο αἱ κατὰ τὴν γλώσσαν τῆς τότε ἐποχῆς τσοῦστραι. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι εἰσῆχθησαν ἀθρόως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιονικῶν, οὐχὶ μόνον θεαταὶ τῶν νέων ἀγῶνων ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ μετέσχον αὐτῶν καὶ ἡμιλλῶντο φιλοτιμῶς πρὸς τοὺς εἰσαγαγόντας αὐτούς. Ὅτι αἱ τσοῦστραι καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἀγῶνες εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν Λατίνων μαρτυρεῖ καὶ ὁ Καντακουζηνὸς εἰπὼν «καὶ τὴν λεγομένην τσοῦστραῖαν καὶ «πορνεύματα αὐτοὶ πρόδοι εἰδίδαξαν Ῥωμαίους, οὗτοι πρότερον περὶ τοιούτων εἰσώτας».

Ἐπισήμους μαρτυρίας ἔχμεν μόνον περὶ τῶν ἐν Ζακύνθῳ τελομένων τοιούτων ἀγῶνων καὶ διασκεδάσεων ἐπὶ Ἐνετοκρατίας, ἐκ τούτων ὁ ἀρνούμεθα τὰς ἐξῆς πληροφορίας:

Αἱ πρώται μνημονοῦμεναί ἐορταί, αἱ εὐρεμν, χρονολογοῦνται ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος καὶ ἠμιάστητά τινα ἔχουσι πρὸς ἐκείνας τῶν Ἐνετῶν. Κατὰ δύο ἀπόκρουσ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐν τῷ φρουρίῳ, ἐνθα ἠγείρετο πόλις, ὁ Προβλεπτής ἰδίως δαπάναις προσεκάλεσε πάντας τοὺς ἐγκρίτους καὶ τοὺς ἐν τέλει διὰ νὰ διασκεδάσωσιν. Εἰς τὸν χρόνον ἔλαθε μέρος καὶ ὁ ἠρθόδοξος καὶ δυτικὸς κλήρος, τοῦτο δὲ δὲν εἶνε παραδοξόν, καθότι καὶ ἐν Ἐνετίᾳ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σανουδού, ἐχόρευον καὶ οἱ κερδονάλλιοι καὶ οἱ λοιποὶ ἐξέγοντες τοῦ κλήρου. Εἰς τρεῖς χοροὺς ἐπισήμους τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ἐχόρευσαν οὐ μόνον ζεῦγη ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ζεῦγη ἐκ μόνων γυναικῶν ἢ ἐκ μόνων ἀνδρῶν ἐν ἄλλῳ ὁμοκτίῳ ἢ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ κτίῳ, ἐνθα οἱ ἄλλοι ἐχόρευον. Τοῦτο αἰ μὴ ἐκλήθη ὡς ἐγγῶρις ἰδιοτροπία, εἰδὲ ὡς γενόμενον πρὸς περιορισμὸν τῆς γυναικῆς ἢ ἐκ ζηλοτυπίας καθότι ὁ ἐπισκοπὸς Γρηγοροβιος ἱστορεῖ ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐχόρευον κατ' ἴδιον οἱ ἄνδρες καὶ κατ' ἴδιον αἱ γυναῖκες.

Κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ζακύνθου ἀπὸ τῆν ἐπιθεσίαν τῶν Ὀθωμανῶν ἐν ἔτει 1571, ὁ Προβλεπτής Κονταρίνης, οὐ τινας τὸ ὄνομα συνείθη στενωὸς μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ζακύνθου, ἕνεκα τῆς γυναικότητος καὶ ἰκανότητος αὐτοῦ, διέταξε νὰ ἐορτασῇ ὁ τόπος τὴν νίκην. Μετὰ πολυτελεστάτων γεύμα ἐδιδάχθησαν ἀπὸ εὐγενεῖς νέους οἱ Μέθομοι τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου κατὰ ἰταλικὴν μετὰφρασιν. Πράγματι ἡ διδασχὴ ἐγένετο καὶ εἰς τὸ γεύμα ἔλαβον μέρος, οὐχὶ μόνον οἱ εὐγενεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξέχοντες ξένου. Μετὰ τὸ γεύμα ἔλαθε χῶρον ζωῆρος χορὸς, οὗ μετέσχον καὶ ἱερεῖς.

ΚΟΖΑΚΗΣ ΤΥΠΑΛΛΟΣ
Μέλος τῆς ἐπιτροπείας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΩΜΑΣ
Μέλος τῆς ἐπιτροπείας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Ἡ διασκεδασίς ἐτελείετο διὰ τῆς παραστάσεως τῶν Περσῶν. Μετὰ τὴν πανῶλη τοῦ 1671 ἐγένετο ἑτέρα διασκεδασίς ὁμοία. Ὅμως ἀντὶ τῆς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου ἐδιδάχθη κομῶδια, εἰς ἐνετικὴν διάλεκτον γραφείσα, ὑπὸ εὐγενεῶς Ζακύνθου, οὗ τὸ ὄνομα δὲν διεσώθη.

Εἰς ἄλλην διασκεδασίαν τοῦ 1728 πρὸ τοῦ γεύματος ἐδιδάχθη ἡ Ἐρωφίλη καὶ μετὰ τὸ γεύμα ἐγένετο ὁ χορὸς ἀλλὰ τότε μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος, οἱ παρακαθημένοι ἱερεῖς ἀπῆλθον. Εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα ἐκτὸς τῆς διδασχῆς δραματικῶν ἔργων, ἐγένοντο καὶ ἀπαγγελίαι ποιημάτων καὶ ἄσματα ἐψάλλοντο ὑπὸ συνοῖαν κιθάρης.

Κατ' ἀρχὰς ἡ ἀριστοκρατία ἐχόρευε τὴν contradanza καὶ τὸ minuetto. Ἀκολούθως ἐχόρευον καὶ τοὺς ἄλλους ἐν χρῆσει τότε χορούς. Ἐξ ἐγγράφων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν καὶ ἐκ πληροφοριῶν συναγεται ὅτι ἐπὶ Ἐνετοκρατίας καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἐχόρευον ἐν Ζακύνθῳ οἱ ἐξῆς ἄλλοι χοροὶ: *Baci d' amor*, *Koraki*, *Rosetta*, *Monfrina*, *Due amici*, *More in ballo*, *La bella Andriana*, *Artemisia*, ἡ *Ἀσιωτία*, *Rigadon*, *Patidè*, *μεγάλου* καὶ *μικροῦ κουτεῖο* καὶ *Ἀσουλα* Εἰς 1. Τὰς εἰδήσεις ταύτας εὐρεομεν εἰς τὸ πρῆμον ὑπὸ τὰ Δικαστήρια ἀρχαιοφυλακίον.

τὰ προάστεια καὶ εἰς τὰ χωρία ἡμῶς ἦσαν ἐν χρῆσει ἄλλοι χοροὶ. Κατὰ τὸν δέκατον ὄγδον αἰῶνα ἦτο πολὺ ἐν χρῆσει ἡ φουρλάνα. Ἐπειτα μεγάλην ἀξίαν ἀπέκτησε τὸ Γουαριτῶν ἢ Κρητικῶν, ὥστε ὁ Βαρβιάνης τὸν περιγράφει εἰς τὰ ἀξιόλογα Χρονικά του, ἀπερ ἀνέκδοτα σώζονται εἰς τὸ Ἄργεῖον. Τῶν χωρικῶν ἄλλοι χοροὶ ἦσαν οἱ ἐξῆς: *Σταυρωτόν*, *Στὰ τρία*, *μεγάλη* δὲ ἀξία ἀπέδιδετο εἰς τὴν Γαλιάρθαν. Ἐπίσης ἔχον διαδοθῆ οἱ χοροὶ *Μωραϊτικῶν*, *Τσάμικο*, *Ἀσβαντικῶν*. Τινὰ χωρία ἔχον ἰδιαίτερον χορὸν ὡς τὸ Βολιμιάτικο καὶ τὸ Γαλαριοτικό, ὧν ὁ τελευταῖος εἶνε πολὺ ὠραῖος. Τῶν χωρικῶν οἱ χοροὶ συνοδεύοντο μετὰ ταμπουρλονιάκαρα, ἦτοι διὰ τυμπάνου καὶ αὐλοῦ, οἱ δὲ χορευταὶ ἦδον ταυτοχρόνως καὶ σχετικὰ ἄσματα.

ΣΠ. ΔΕΒΙΑΖΗΣ

ΧΩΛΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἠριθμήσαμεν τοὺς διασημοὺς ἄνδρας ἀρχαίους καὶ νεωτέρους, ὅσοι εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι μονόφθαλμοι. Ἄς παραρηγοῦμεν τώρα καὶ τοὺς χολοὺς ἀναφέροντες τοὺς διασημοὺς δημοσφαιεῖς των, κατὰ χρονολογικὴν τάξιν.

Ὁ ΤΥΡΤΑΙΟΣ ἐν πρώτοις, ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος ποιητής.
Ὁ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ, ὁ ἐνδοξος βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς τῆς Σπάρτης.
Ὁ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὁ μέγας αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, ὅστις, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Σουητηρίου ἔπασχε κατὰ τὸν ἀριστέρον πόδα καὶ ἐχώλειεν ἐκ τούτου.
Ὁ ΓΕΝΣΕΡΙΧΟΣ ἡγεμὼν τῶν Βανδάλων.
Ὁ ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ, ὁ περιβόητος Μωγγόλος κατακτητῆς.
Ὁ ΚΑΡΟΛΟΣ Β' τῆς Ἀνδραγαίας, ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ κληρονόμος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως.
Ὁ ΡΙΧΑΡΔΟΣ Γ', βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας (1352-1435), ὅστις ἦτο κυφὸς καὶ χολῶς, θηριώδης δὲ τὴν ψυχὴν, ὁλοφρονῆσας τὸν ἀνεψιὸν του Ἐδουάρδον τὸν Ε', διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὸ στέμμα.
Ὁ ΣΑΙΕΠΗΡΟΣ, ὁ μέγιστος τραγικὸς ποιητής, ὅστις ὅμως, κατὰ τὸ λέγειν ἄλλων, δὲν ἦτο χολῶς, ἀλλ' εἶχε τὸ βράδισμα ἄτακτον.
Ὁ ΒΙΡΩΝ, γάλλος στρατάρχης ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Θ'. Ἡ συναμολογηθεῖσα παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν διαμαρτυρομένων συνθήκη ὀνομάσθη ἐκ τοῦ παθήματός του Χολῆ συνθήκη.
Ἡ ΛΑΒΑΛΛΙΕΡ, ἡ περίφημος εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἥτις διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐλαφρότητα τῆς χολώτητάς ἐφόρει ὑπόδηματα μετὰ ὑψηλὰ πέλιματα.

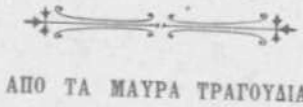
Ο ΤΑΛΛΕ ΥΨΑΝΔΟΣ ό κατά τόν πα-
ρόντα αιώνα έξχος διπλωμάτης.

Ο ΒΥΡΩΝ ό άείμνηστος ποιητής, όστις
τά μέγιστα ήγητο διά τή φυσικόν τούτο
ελάττωμα κί λέγεται είπών πρός τινά
φίλον του « Άν κατά τούτο—κί έδειξε
τήν κεφαλήν—είμαι άνώτερος τών άλλων
άνθρώπων, κατά τούτο — κί έδειξε τόν
πόδα—είμαι πολύ κατώτερος αύτών. »

Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΩΝΣΤΑΝ, μέγας ρή-
τωρ κί συγγραφέας Γάλλος κατά τήν έ-
ποχήν τής Παλινορθώσεως.

Ο ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ, ό περιφανής Σκώ-
τος μυθιοστοριογράφος.

Ο ΣΑΜΠΩΡ ό πρό τιτων έτών άποθη-
κών τελευταίος άπόγονος τού πρωτοτόκου
κλάδου τού γαλλικού βασιλικού οίκου τών
Βουρβώνων.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Απόψε πάλι, τόν προσμένει
Η κοπελιά ή τρυφερή,
Πού τόν λατρεύει, πού πεθαίνει
Γιατί ένα χρόνο μακριά της.
Αρνήθηκε τόν έρωτά της.
Απόψε πάλι τόν προσμένει
Η κοπελιά ή τρυφερή.

Κάθε νεκρός, άπόψε βγαίνει
Από τή μνήμη τή βαρή
Νά δή τήν άραχνη θλιμμένη,
Πού κλαίει στό προσκήφαλό της
Τόν πεθαμένο τόν καλό της.
Κάθε νεκρός άπόψε βγαίνει
Από τή μνήμη τή βαρή.

—Ξύπνα, γλυκειά μου έρωμένη,
Ξύπνα ν' άνάψης τή κερί,
Νά δής στό σπίτι σου ποιος μπαίνει.
Κ' ή κοπελιά τά μαύρα βγάξει
Και τόν καλό της άγκαλιάζει.
Ξύπνα, γλυκειά μου έρωμένη,
Ξύπνα ν' άνάψης τή κερί.

Όλη τή νύχτα περιμένει
Και τά νυφιάτικα φορεϊ
Μά τήν αύτή άσπροντυμένη
Νεκρή τήν βρίσκουμε στό στρώμα
Μ' ένα χαμόγελο στό στόμα.
Όλη τή νύχτα περιμένει
Και τά νυφιάτικα φορεϊ.

M. Δ. ΓΙΑΝΝΟΤΣΑΚΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑ

I

... Να πάρη ό διάβολος τούς νομούς έ-
κείνους, όστινες έχουσι γραφικώς τοποθε-
σίας, μάς έλεγεν ήμέραν τινά ό βαρώνος
Βουρδέ... Είς αύτούς τίποτε δέν γίνεται
όπως είς τά άλλα μέρη, οι δέ ύπαλληλοι
έάν δέν έγεννήθησαν είς τόν τόπον αύτόν
είνε έκτεθειμένοι είς διαρκή άτυχήματα.
Έάν ήμουν συγγραφέας, θά συντάσσουν μέ-
γα τόμον είς τόν όποιον θά περιελάμβανον
όλα τά ύπαλληλικά μου άτυχήματα, τά
όποια μου συνέβησαν κατά τά τρία έτη
τής έν Κορσική διαμονής μου ως νομαρχι-
ακού συμβούλου. Μεταξύ άλλων θά σας
διηγηθώ έν, όπερ φρονώ ότι θά σας δια-
σκεδάσθ.

Μόλις ήρχίζον τήν ύπηρεσίαν μου είς τό
Αϊάκιον. Πρωίον τινά ένφύ εύρισκόμην είς
τήν Λίσχην, μετ' άράτου ήδονής βυθισμέ-
νος είς τήν άναχώνσιν τών παρισίων έ-
φημερίδων, έλαβον παρά τού νομαρχου διά
τού θαλαμηπόλου του δύο λίξεις γεγραμ-
μένες διά μολυβδίδος: « Σπείυσε νά έλθης
... σί θέλω... θά βάλωμεν στό χέρι τόν
ληστήν Καστάνα. » Έξέβαλον φωνήν έν
χαράς κί έσπευσα είς τό κατάστημα τής
νομαρχίας. Πρέπει νά σας είπω ότι επί τής
αυτοκρατορίας έθεωρείτο μέγα κατώρθωμα
ή σύλληψις κορσικανού ληστού. Η Κυ-
λόμπα τού Μεριμέ τούς έκαμε τού συρμού
είς τό Κερμαϊκόν, όπόταν δέ εύτυχώς τής
νομαρχίας κατώρθου νά συλλάβη τινά έν
των διαδοχών αύτών κακούργων, ήτο βέ-
βαιος ότι θά προήγηση είς άνώτεραν νο-
μαρχίαν κί μάχιστα έάν ή νομαρχιακή
έφημερίς περιέγραφε τήν σύλληψιν διά τρέ-
που μυθιορικού.

Δυστυχώς πρό τιτων έτών οι λησταί ή-
ραιούντο. Η Κορσική όσημέραι έκπολιτι-
ζομένη άποβάλλει τας παραδόσεις αύτης
τής βεντέας: έάν δέ κατά τύχην είς τι
άπομεμικρωμένον μέρος τής Σαρπίνης ή
τής Έρυθράς ήψου, κανείς θερμοαίματος
άπεφάσιζε νά σύρη τή σιλιέτο ή τή μα-
χαίρι διεπριούτο αύθαρει είς Σαρδηνίαν
όπου άπέφυγε τας κακοτοπίας. Τούτο
δέν συνέφερεν είς τόν νομαρχην μου. Άνευ
ληστού δέν είχεν έλπίδα προαγωγής. Μετά
μακράς έρεύνας κατώρθωσε νά εύρη ένα.
Ήτο ένας γερολικός όνόματι Καστάνα,
όστις διά νά εκδικηθί τόν θάνατον τού ά-
δελφου του, έφόνευσε δέν ήξείρω κί έγώ
πόσας οικουγενίας. Η ιστορία του άνήχετο
είς τό 1840 ή 1842. Άπό τής εποχής έ-
κείνης ό Καστάνα είη κεκομμμένος είς τή
κρησφιγέτα του, όπου έληγαμονήθη επί τέ-
λους μετ' μακράν κί πειρακτώδη κατα-
δίωξιν. Έν τούτοις έλάμβανε τά μέτρα
του, όπόταν δέ μετά δικαστίαν όλην έπα-
νεληθήθησαν άί καταδιώξεις δέν έστέφθη-
σαν υπό καλλιτέρας έπιτυχίας τών προη-
γηθειών. Έκτος μεταξύ τού ληστού κί
τής διοικήσεως ήρξατο άγων άγνωσμέ-
νος. Ήπιρ ήμών είχμεν τούς στρατιώτας,

τήν χωροφυλακήν, τόν τηλεγράφων. Ο
Καστάνας είχε τούς ποιμένας, τούς άν-
θρακείς κί τά άνεξερευνητα κρησφιγέτα
του Μόντε-Ροτόντο όπου μόνον τά όρνεα
ήδύναντο νά τόν άκολουθήσωσιν. Έπ' τή
νομαρχία ήρξαντο άπηλπίζόμενοι... έπο-
μένως ή φράσις άτόν έχομεν στό χέρι με
ένέπλησε χαράς.

Εύρον τόν νομαρχην έν τή γραφείω του
συνδιαλογόμενον κατ' ιδίαν με ένα άνθρω-
πον κοντόν, έχοντα τή πρόσωπον κανονι-
κόν, αλλά ψυχρόν, κί τήν έκφρασιν ά-
κατάληπτον υπό τήν πυκνήν κί μαύρην
γενειάδα του, ήτις τή έκκαλυπτεν δλόκλη-
ρον τό στόμα. Άλιθής τύπος κορσικανού
άγρότου, με τόν βυμβυκακρόν σκούφόν του,
τό μικρόν επανωφόρον έν κρημαμένην
κατά τήν άκμήν, κί τήν μακράν ψαλίδα τήν κρημαμένην
άπό τής όσφύς, ήτις χρησιμεύει είς άύ-
τούς νά κόπτωσι είς τό κοίλον τής χειρός
τά μεγάλα φύλλα τού πρασίνου καπνού.

—Είνε ό εξαδέλφος τού Καστάνα, μοι
είπε χαμηλοφώνως ό νομαρχης. Κατοικεί
είς τό χωρίον Σολενζάρα κάτω είς τό
Πόρτο-Βέκκιο, όπου ό ληστής μεταβαίνει
κατά πάσαν Κυριακήν νά παίξη τό σκαμ-
πίλι του. Έσχετικώς φαίνεται ότι έφιλο-
νείκησαν είς τό παιγνίδι, κί δι' εκδικη-
σιν μου προτείνει νά μου παραδώσ τόν
εξαδέλφόν του. Φαίνεται ειλικρινής. Ε-
πιθυμώ τήν σύλληψιν νά ένεργήσω αυτο-
προσώπως κί με πολύ θόρυβον: διά νά μη
κατασταθί δέ ή δικαιοσύνη γελόια, πρέπει
νά λάβωμεν πάντα τά κατάλληλα μέτρα.
Είς τούτοίγω άνάγκην ήμών. Είθε νεοφερ-
μένος είς τόν τόπον κανείς δέν σας γνω-
ρίζει: σας παρακαλώ νά μεταβήτε εκεί, ό-
πως ίδίως όφθαλμείς βεβαιωθήτε ότι ό με-
ταβαίνων έκάστην Κυριακήν νά παίξη τό
σκαμπίλι του είνε ό άληθής Καστάνα.

— Άλλά δέν είδον ποτέ μου αύτόν τόν
Καστάνα...

Ο νομαρχης εξήγαγεν έκ τού χωροφυ-
λακείου του φωτογραφίαν ξεθωριασμένην
υπό τού ήλιου: « Νά! αύτός είνε. Είχε
τήν άνοσίαν νά φωτογραφηθί είς τό
Πόρτο-Βέκκιο τόν περσιμόνον χρόνον. »
Ένώ έβλέπομεν τό λεπτοφυές κί εύφές
πρόσωπον τού ληστού, ό άλλος μάς έπλη-
σίωσε κί μάς παρετήρη με τό χιον τό
όφθαλμού. « Έβλεπον άπό κειρού είς κει-
ρόν νά άνυψήθ τή κατεβακόμενα βλέφαρά
του κί τό βλέμμα του νά λάμπη ως έγ-
χειρίδιον, ένφ άμίως μετέβαλλε τούτο
κί τό καθίστα άδιάφορον κί βελύ. — Δέν
νομίζεις, τόν ήρωτήσαμεν, ότι ή προυνσία
άγνώστου είς τήν οικίαν σου θά τόν κάμη
νά ύποπτευθί κί ένεκα τούτου δέν θά
έλθη τήν επομένην Κυριακήν; » Άλλ' αύ-
τός μάς άπήντησεν άτρεχώς: « Όχι, ά-
γαπή πολύ τά χαρτια. ... Άλλως τε έρ-
χονται πολλοί ξένοι είς τήν Σολενζάρα διά
τό έργοστάσιον. Θά τώ είπω ότι ήλθετε
νά κινήσαστε κίχλας, είνε τό κινήγι τής
εποχής. » Συνεφανήσαμεν λοιπόν νά συνα-
τηθώμεν τήν έσπέραν τής επομένης, ήτις
ήτο Κυριακή, είς τό πανδοχείον τής Σο-
λενζάρα κί έχωρίσθημεν χωρίς νά δείξω
τήν παρμακράν στενοχωρίαν διά τό ά-

χρείον πρόσωπον τό όποιον έπαίξεν. Ο νο-
μαρχης μετ' τούτο μοι έδωκε διαφόρους δι-
οηγίας. « Πρό παντός, φίλε μου, μοι είπε,
δέν πρέπει νά έκοιμώσιν ούτε λίξιν περί
τού πράγματος!... Μά έννοείς... δέν πρί-
πει νά είπής τίποτε!... Ο τόπος αύτός
έχει πολλούς καταδότες... Θά είδοποιηθί
ή ληστής... Άλλως τε τήν όδον τής συλ-
λήψεως τού επιθυμώ νά συμμερισθώ μετ'
ήμών. » Ήπισχεθήν είς τόν νομαρχην έ-
χεμισθην, τόν ήναρίστησα διά τήν πρός
με έμπιστοσύνην του κί έχωρίσθημεν άμ-
ρότεροι πλήρεις φιλοδόξων όνειρων. Αυτός
μείν ότι προήγηση είς σύμβουλον τής επι-
κρατείας, έγώ δέ ότι διοριζόμην επάρχος
είς καλήν τινά τής Γαλλίας επαρχίαν.

Τήν πρωίαν τής επομένης περιβλήθεις
τήν κυνηγετικήν μου ένδυμασίαν κατέλα-
βον θέσιν είς τήν ταχυδρομικήν άμαξαν τήν
μεταβαίνουσαν είς Αϊάκιον είς Βαστίαν κί
διατρέχουσαν τήν ήψον καθ' όλον αύτης τό
μήκος. Διά τούς άρεσκομένους είς τας φυ-
σικώς καλλονάς ώραιότερον κί ποικιλό-
τερον ταξείδιον δέν ύπάρχει έν τώ κόσμω.
« Ή έν Προβηγγία, ότω κί ένάουθα ύ-
πάρχουσι άνέραντο έλαιώνες, όάση είξ
ελατών, βράχοι κεκαλυμμένοι έκ γίνους κί
όσοποιόντες παιδιάδων μετώδων έν ανθρωσών
πορτοκαλλών. Ένώ προχωρείς βλίπεις άί-
ρονς είς τήν καμψην όδού τινός μεταξύ δύο
βράχων όριζόντα καταγάλλον, μακράν είς
τόν θαλάσσαν τά πανία πλοιαρίου άλιώ-
ντος κοράλλια, σωρείαν δέ κάκτων, ότι
νες άπλόουσι τά μεταλλικά των φύλλα
υπό ούρανόν άφρικανικόν. Ημείς όμως οι
ύπαλληλοι δέν προσέχομεν είς τούτα
πράγματα, έάν δέ δέν έπρόκειτο νά κερδή-
σω τήν θέσιν τού επάρχου σας βεβαίω ότι
κατά τό πλείστον τού όρόμου θά εκοιμώμην
έν τή άμάξη.

Είς Βονιφάτιον ή άμαξα έσταμάτησε
διά νά προγευματίσωμεν. Όταν εισήλθον
κί πάλιν εύρον έν αύτῃ νέον συνοδοιπόρον.
Ήτο ό έν Βαστία άντεισαγγελεύς τόν ό-
ποιον είχον συναντήσει είς μίαν τών έσπε-
ρίδων τού νομαρχου. Νέος ευγενής κί σχε-
δόν συνομήλικός μου. Παρισίνος ως έγώ κί
όλιγον πονηρός...
Ούδαμού τής γής ή διοικήσις εύρί-
σκειται πάντοτε είς άγαθās σχέσεις μετ'
τής δικαιοσύνης, πολύ δέ περισσότερον έν
Κορσική. Η διοικήσις έδρεύει είς Αϊά-
κιον, ή δικαστική άρχή έν Βαστία κί
ή σχέσις άμφοτέρων είνε περισσότερον τε-
ταμένη ως έκ τής αντίζηλις των δύο τού-
των πόλεων. Άλλά τήμας τούς δύο εξορι-
στους Παρισίνους ούδόςως ένδιέφερον άί το-
πικί διαμάχη κί έλησημονήσαμεν τόν
τόπον έν φ' εύρισκόμεθα διά νά ένθυμηθώ-
μεν εκείνον, τόν όποιον έποθεύμεν. Έν
κοντολογία λοιπόν τώσον έγώ όσον κί ό
άντεισαγγελεύς μου έγενόμεθα άκρι φίλοι.
Ο γενναίος είνος τού προγευματός με έ-
καμε λαλίστερον κί έν τέλει τῷ άφρηθή-
θην τά τής ύποθέσεως τού Καστάνα κί
ότι είξ αύτης ήλιζον ταχέως νά επιστρέ-
ψω προηγμένος είς Γαλλίαν. Έννοείται
ότι δέν παρέλειπα νά τῷ συστήσω μεγά-
λην έχεμισθην. Τί ώραιον πράγμα είναι ή

νεότης! Όταν έφθάσαμεν είς Πόρτο-Βέ-
κιο όπου άφίκα τόν άντεισαγγελέα μου
παρ' όλιγον νά γείνωμεν άδελφοποιοί τό-
σον άί μεταξύ μας σχέσεις είχον άναπτυ-
χθῆ.

II

Τό χωρίον Σολενζάρα, είς τό όποιον έ-
φθασα τό άπόγευμα είς τας τέσσαρας ή
πέντε είνε έκτισμένη περί τό λαμπρόν έρ-
γοστάσιον τού χυτηρίου εύρισκόμενου παρά
τήν θαλάσσαν, είς τό στόμιον ένός ποτα-
μίσκου. Ολόκληρος κόσμος είξ έργατών,
άλιών, τελωνειακών ύπαλλήλων κατοι-
κούσι τό χωρίον κατά τόν χειμώνα, ένφ
τό θέρος έγκαταλείπουσιν αύτό ένεκα τού
πειρατών άπερχόμενων είς τά πλησίον κεί-
μενα όρη' ένεκα τούτου, κατά τήν άφίξιν
μου τήν Κυριακήν εκείνην τό χωρίον ήτο
έρημον κί μόνον είς τό έργοστάσιον ειρ-
γάζοντο, όίτοι έν αύτῷ δέν ύπάρχει δια-
κοπή τής εργασίας.

Έν τῷ χωρίω συνήντησα ίερέα τινά με
πλατύγυρον πύλον, δίκην άλεξηλιού, όστις
άμα με είδε με έπλησίωσε κί μοι προσέ-
φερε με παντοίας ύποκλίσεις κί λόγους
περιποιητικούς κί ευγενείς τας ύπηρεσίας
του. Μοι έπρότεινε εκιμόνας με γλώσσαν
κουμικώς ιταλιέουσαν νά γευματίσω είς τό
πρωϊκόν του.

Τήν προθυμίαν τού άγίου άνθρώπου ά-
πέδωκα κατ' άρχάς είς τήν χαράν ήν ή-
σθάνθη βλέπων είς τό έρημον χωρίον του
ψυχην ζωσαν, αλλά μετ' όλιγον οι άνθρω-
ποι τού ξενοδοχείου είς τό όποιον εισήλθον
παρά τήν θέλησιν του, μοι είπον τό μυ-
στήριον τής έπιμονής του. Ο παππας μου
ήτο λυσσώδης χερτοπαίκτης, όταν δέ κα-
τώρθου νά εισαγάγη τινά είς τό πρωϊκόν
του τό σκαμπίλι εξηκολούθει επί πολλάς
ώρας. Είμαι νόσος άπό τήν όποιαν πα-
σχουσι πάντες οι κορσικανοί. Είς Αϊάκιον,
είς τήν Σαρτίαν κί τήν Βαστίαν ή ά-
στυνομία επιβλήθει πάσας τας λέσχας,
πάντα νά καφενεία όπου οι άπειροί νέοι
καταστρέφονται. Τό αύτό συμβαίνει κί
είς τά χωρία. Οι χωρικοί είναι μανιώδεις
παίχται. Όταν χασωσι τά χρηματά των,
παίχουσι τά πρόβάτια των, τά όπλα των,
τας μαχίρας κί ό,τι άλλο έχουσιν, άρ-
κί νά παίξωσι τό άγαπητόν των σκαμ-
πίλι...

Η νύξ επήλθεν, άλλ' ό Ματθαίος —
ό εξαδέλφος τού Καστάνα—ούδαμού έπαί-
νετο. Έγευματίσα έλευσά είς τό μαγει-
ρείον, τό όποιον ήτο σχεδόν έρημον. Οι
όλιγοι έργάται τού έργοστασίου, όστινες
τρώγουσι εκεί, είχον πρό πολλού άπέλθει,
ήρχίζον δέ νά στενοχωρούμαι κί ίδίως άπό
τής υποείσεως κί τής δυσπιστίας, με τήν
όποιαν με περιεργάζετο ό πανδοχεύς, ότε
εισήλθεν ό Ματθαίος.

— Ο άνθρωπος είναι είς τό σπίτι μου,
μοι είπεν εξάγων τόν σκούφόν του, έάν θέ-
λετε έρχεσθε...

Η νύξ ήτο σκοτεινοτάτη. Ο άνεμος
έφερε τά κίματα κί πέραν τής άκτής,
μετά θόρυβου κί πατάγυ θραυόμενα. Η
κολουθήσαμεν όδόν, ήτις ήτο πρότερον ή

κοίτη άποξηρανθέντος χειμάρου, πλήρης
λιθαρίων, θάμων κί άλλης ποικίλης
φουέτας, ήτις καθιστά αύτήν στενοτάτην.
Εύρισκόμεθα είς έν άπό τά άγριώτερα μέρη
τής Κορσικής.

— Αυτό είναι τό σπίτι μου, μοι είπεν
ό Ματθαίος δεικνύων μοι μικρόν φός δια-
φρύνον άμυδρόν διά μέσου των κλάδων.

Αίθνης είς τό σκοτός άνηγέρθη μοι ομο-
σός, όστις ήρξατο ύλακτών μανιωδώς καθ'
ήμών ώσει ήθελε νά μάς έμποδίση νά προ-
χωρήσωμεν.

— Έδώ, Λέων! έφώναξεν ό εξαδέλφος.
Στραφείς δέ πρός έμέ μοι είπεν ότι ήτο ό
κύων τού Καστάνα... φοβερόν ζώον... ά-
γρυπνος φύλαξ κί έφώναξε πάλιν άδών,
Λέων! μήπως μάς νομίζης χωροφύλακας; »

[Έπεται συνέχεια]

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ ΚΑΜΗΛΟΣ

Περί τής ύξείας άντιλήψεως κί τής όρ-
θής κρίσεως τών Άραβων ύπάρχει ό εξής
μύθος:

Τρεις άδελφοί Άραβες όδοιπορούντες
συνήντησαν καμηληλάτην, όστις τούς ήρώ-
τησεν άν είδον κάμηλον ήν είχον άπολείσει
είς τόν όρόμον, δέν αύτοί ήκολούθουν. Ο
πρεσβύτερος των άδελφών ήρώτησεν τότε
τόν καμηληλάτην άν ή άπολεσθεΐσα κά-
μηλος ήτο μονόφθαλμος.

— Ναι, άπήντησεν εκείνος.

— Δέν τής λείπει είς των έμπροσθίων
όδόντων; ήρώτησεν ό δεύτερος άδελφός,
κί επί τῷ καταφατικῷ άπαντήσει τού
κυρίου τής καμήλου, ό τρίτος άδελφός προ-
σέθηκε:

— Στοιχηματίξω ότι ή καμηλος αύτή
είνε χωλή.

Ο καμηληλάτης άκούσας κί τόν τε-
λευταίον τούτον προσδιορισμόν, άληθή όντα,
δέν άμείβετο πλέον ότι είχον ίδει τήν
καμηλήν του κί τούς παρακαλσε νά τού
δείξουν πού ήτο.

— Άκούσήθηε τόν όρόμον είς τόν ό-
ποιον βαδίζομεν, είπον αύτῷ οι τρεις άδελ-
φοί κί εκείνος τούς ήκολούθησε πράγματι,
άλλ' ούδέν καθ' όδόν συνήντησαν. Μετ'
όλιγον είπον αύτῷ οι άδελφοί:

— Η κάμηλος σου είνε φορτωμένη σί-
του. Καί έπειτα πάλιν προσέθησαν:

— Άπό τό έν μέρος φέρει έλαιον κί
άπό τό άλλο μέλι.

Ο καμηληλάτης βλέπων ότι έγνώριζον
επακρωβώς τό ζώον, επανέλαθε τας εκείσε
του όπως τῷ υποδείξωσι πού εύρίσκειτο ή
καμηλος: άλλ' οι τρεις άδελφοί τότε τόν
εβεβαίωσαν μετ' όρκου ότι ούτε είδον ποτέ
ούτε ήκουσαν νά γίνεται λόγος περί αύ-
της. Ο καμηληλάτης δέν έπίστευσε τας
διαβεβαιώσεις των κί άφού διεπληκτίσθη
μετ' αύτών, τούς κατεμήνυσεν ως κλέπτας
είς τήν δικαιοσύνην, ήτις συλλαβούσα έ-
φώλαξεν αύτούς. Ο δικαστής όμως, ί-
δών κί κρίνας έκ τού έξωτερικού αύτούς

ὡς ἀνωτέρως ὅπως ὁποῦτε περιωπῆς ὑποκείμενα καὶ οὐχὶ ὡς κοινούς κλέπτας, τοὺς ἐπεμφε πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοῦ τόπου, ὅστις μετὰ περιεργείας τοὺς ἠρώτησε πῶς ἐγίνωσκον τόσον ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ καθέκαστα τῆς ἀπολεσθείσης καμῆλου, ἐνῶ, ὡς διεισαίνοντο, οὐδέποτε τὴν εἶχον ἴδει. Τότε ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ὡς ἑξῆς:

— Παρετηρήσαμεν ὅτι εἰς τὴν ὁδὸν τὰ

χόρτα καὶ αἱ ἄκανθαι ἦσαν φαγωμέναι μόνον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἐκ τούτου συνεπεράναμεν ὅτι ἡ κάμηλος ἦτο μονόφθαλμος. Παρετηρήσαμεν ἐπίσης ὅτι ἀπὸ τὸ φαγωμένον χόρτον ἔμενεν ἄθικτον ἐν μέρος καὶ ἐκ τούτου ἐννοήσαμεν ὅτι ἔλειπεν εἰς τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων τῆς· ἀπὸ τὰ ἴχνη δὲ τῶν ποδῶν τῆς εἶδομεν ὅτι ἦτο χωλὴ. Ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς συνεπεράναμεν ὅτι

ἔφερε βαρὺ φορτίον ἐκ σίτου, καθότι τὰ ἴχνη τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἦσαν πολὺ σιμὰ εἰς τὰ τῶν ὀπίσθιων. Ὡς πρὸς τὸ ἔλαιον καὶ τὸ μέλι τὸ ἐννοήσαμεν ἀπὸ τὰς μυίας καὶ τοὺς μύρμηκας, οὓς ἐβλέπομεν καθ' ὁδὸν εἰς τὰ μέρη ὅπου εἶχον πέσει σταγόνες ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ρευστῶν.

Ὁ ἡγεμὼν ἐθαύμασε τὴν ὀξυδερκείαν των καὶ τοὺς ἀπέλυσε μετὰ δώρων.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ

Ἀπιστος ὡς τὸ κύμα.

ΣΑΙΣΠΗΡΟΣ.

«Μάρω, ὑγίαινε· μακρὰν ἀπέρχομαι· τὸ πλοῖον
»ὡς ἵππος ἀνυπόμονος τὸ κύμα πλήττει· ἤδη
»ἀνέβησαν εἰς τοὺς ἰστούς καὶ λύουν τὸ πανίον·
»μὴ λησμονῆς τὸν πλέοντα ἐν μέσῳ τῶν στοιχείων.
»Ἐκείνη ἦτις λησμονεῖ τὸν ναύτην, δις προδίδει.

»Δὲν ἔχω ἄλλον σύντροφον ἐκτὸς τοῦ ἀρραβῶνος·
»ἀρκεῖ· ὠρκίσθης εἰς ἐμὲ ὅταν μοι τὸν ἐδώρεις.
»Μὲ συνοδεύει ἡ ἐλπίς καὶ δὲν θά εἶμαι μόνος,
»καὶ περὶ σοῦ θά ὀμιλῇ ὁ τῆς θαλάσσης στόνος».
Εἶπεν ὁ Χρόνης καὶ φιλεῖ τὸ μέτωπον τῆς κόρης.

Ἐπεβιάσθη. Λησμονεῖ ὅτι ἡ ἀπουσία
εἶνε τῆς λήθης ἀδελφὴ· ἡγάπα καὶ ἐπίεσθη·
ἀνέσπασαν τὴν ἄγκυραν, ὀγκοῦνται τὰ ἰστία.
—Φεῦ! ὁμοιάζουν φέρετρον ἐνίοτε τὰ πλοῖα.—
Ἄπέπλευσε· μετὰ μικρὸν ἡ Ὑδρα ἠφανίσθη.

Ἔτος μακρὸν διέμεινεν ὁ Χρόνης εἰς τὴν ξένην
καὶ εἶδε κόσμον ἄγνωστον καὶ εἶδεν ἄλλα ἤθη
καὶ ἐθαύμασε τὴν καλλονὴν τὴν πεπολιτισμένην·
ἀλλὰ ὁ νοῦς του ἵπτατο πρὸς τὴν ἀγαπωμένην,
ὁ ἔρωσ του ὁ πύρινος οὐδόλως μετεβλήθη.

Ἦδη τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἀνέπτυξε τὸ πλοῖον,
ὡς τὸ πτηνὸν πρὸς φωλεάν πετᾷ πρὸς τὸν λιμένα·
ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ἐν μέσῳ τῶν σχοινίων,
τῆς Ὑδρας ἤδη φαίνεται μακρόθεν τὸ νησίον,
ἡ πόλις καὶ τὰ φῶτὰ τῆς ἀτάκτως ἐσπαρμένα.

ᾠ! τέλος εἶνε εὐτυχῆς καὶ θά τὴν ἴδῃ πάλιν·
εἰς τὸν ἐξώστην ἵσταται ἐκείνη τῆς οἰκίας
ἀνυπομότως τείνουσα πυρέσσουσαν ἀγκάλην.
Ὁ Χρόνης δὲν ἐπιθυμεῖ εὐδαιμονίαν ἄλλην...
πλήν διατὶ ὠχρίασεν ἐκ τῆς ἀνησυχίας;

Ἦχοῦσιν ἄσματα χαράς, ὀργάνων ἀρμονία,
προπόσεις μέλλοντος μακροῦ, συγκρούσεις ποτηρίων,
τὰ λάμποντα παράθυρα εἰς τρίμματα μυρία
ἀντανακλᾷ ἡ θάλασσα εἰσέτι ἀπαισία,
διὰ κυμάτων τὴν ἀκτὴν μαστίζουσα ἀρίων.

Ἀπὸ τῆς πρύμνης τὴν σκηνὴν ὁ Χρόνης ἐθεώρει
σπασμωδικῶς τὰς χεῖράς του συνάπτων εἰς τὰ στήθη·
βαθεῖα ἦτο ἡ πληγὴ· ἠπίσται καὶ ἠπόρει·
λέμβος ἐνώπιον αὐτοῦ ταχεῖα ἐπροχώρει·
«—Λεμβόυχε, τίς νυμφεύεται;» — «Ἡ Μάρω», ἀπεκρίθη.

Ὁ Χρόνης ἐμειδίασεν ἐκ τῆς ἀπελπισίας·
ἐστράφη, ἐθεώρησε τὰς κυανὰς ἐκτάσεις,
ἐκεῖ ὅπου ἐπάλαισε πρὸς τόσας τριχυμίας...
«—ᾠ! εἶνε, ἐψιθύρισε μετὰ μελαγχολίας,
»πιστότερον τῆς γυναικὸς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης!»

Τοῦ ἀρραβῶνος τὸν χρυσοῦν δακτύλιον ἐξάγει
καὶ ὡς οἱ Δόγαι ἄλλοτε τῆς Ἐνετίας ρίπτει
αὐτὸ εἰς τὰ ρογγάζοντα διηνεκῶς πελάγη.
Ἐρράγη ἡ καρδία του, τὸ μέλλον του ἐρράγη
καὶ εἰς τῆς ὑγρᾶς αὐτοῦ μνηστῆς τὰ στήθη καταπίπτει.

† Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

